

6

40. LETNIK
1993-1994

MLADINSKA REVIJA
40. LETNIK 1993-94
FEBRUAR 1994
ŠTEVILKA 6

Naslovna stran:
Biserka Cesar, 4. r. (1992-93)
OŠ "Pinko Tomažič" TREBČE

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a r.l.
Čedad
Glavna urednica: **Majda Železnik**
Odgovorni urednik: **Dušan Udovič**
Uredniški odbor: **Marij Čuk, Kristina Kovačič, Mirjan Mikoļj, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Ksenija Majovski**
Naslov uredništva: **Galeb, Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, telefon (040) 7796390** – Naročila in ekspedit: **7796600**
Fotostavek, fotoliti in tisk: **Graphart, Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel. (040) 772151**
Naročnina (10 števil): **30.000 lir**. Posamezna številka **3.500 lir**. Posamezna številka v Republiki Sloveniji **240 tolarjev**, naročnina **2.000 tolarjev**.

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954. Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Berta Golob: Prešeren v mojem srcu	1
France Prešeren: Mornar	4
Miroslav Košuta: Prišli so mravljinčci	6
Marjan Tomšič: Kačice	8
Ljubka Šorli: Rdeče koralde	10
Neža Maurer: Zaj-zaj	12
Stana Vinšek: Polhek	14
Marko Kravos: Ko se drevesa našemijo	15
Vojan Tihomir Arhar: Pesem brez kože	18
Monika Sulli: "Te lipe bile maškare" iz Rezije	19
Berta Golob: Jezikovni vozli	21
Peter Furlan: Jutro v šoli – Ronč in Brenč	22
Vera Poljšak: Križanka	23
Božo Kos: Iz Lista za radovedne Petka	24
Klarisa M. Jovanovič: Mali kuharji	25
Šolarji pišejo	26
Jože Petelin: Velika križanka	32
Besedilo na platnici: Marko Kravos	

Ilustracije so naredili: Vesna Benedetič (str. 11), Marjanca Jemec-Božič (str. 7), Veno Dolenc (str. 25), Peter Furlan (str. 22), Leo Korelc (str. 32), Božo Kos (str. 24), Marjan Manček (str. 14, 21), Jasna Merku (str. 9, 13), Klavdij Palčič (str. 4-5, 15-17), Magda Tavčar (str. 1-3, 18, 23, zadnja stran platnice).

BERTA GOLOB

Narisala MAGDA TAVČAR

Prešeren v mojem srcu

Priznam, da sem bila že velikokrat zaljubljena. Posebno vznemirljivo je bilo takrat, ko sem noč in dan razmišljala o Prešernu. A ne o tistem, ki je imel prodajalno s klobuki, in tudi ne o tistem, ki je prodajal nebeško lepe lestence. Zaljubljena sem bila v pesnika Prešerna, slovenskega in povrh še največjega.

Začelo se je z drobno knjižico, ki je ležala na okenski polici v stricevem mlinu. Imela je tanke liste iz rahlo šumečega papirja. Iz nje je stric glasno prebiral pesmi. Pravzaprav jih je

znan že na pamet in od njega sem se jih naučila še jaz. Pesnika je imenoval doktor Prešeren nejeveren. To se mi je zdelo zelo zanimivo.

Noro ljubezen do Franceta Prešerna pa mi je razvnel učitelj Vilko Rus. Bil je imeniten pevec. Z mehkim baritonom je v razredu zapel Ukaze, Pevcu, Mornarju, Kam in Nezakonsko mater. To je bilo takrat, ko me je Vrtačnikov Jurko ob vsaki priložnosti povlekel za kito bujnih las, jaz pa sem se odločila, da je lepše biti zaljubljen v Prešerna kot vanj. Učitelj nam je povedal, da je bil pesnik vse življenje nesrečen, kar me je navdalo z nepopisnim usmiljenjem. Kaj vse bi dala, če bi mogla živeti poldrugo stoletje prej. Prešerna bi v Kranju srečevala živega, z glavo rahlo sklonjenega in globoko zamišljenega. Učitelj je rekel, da je bil tak in jaz bi mu rada še danes majčkeno verjela. V dnu srca sem bila srečna, da ga Julija ni marala, zelo pa sem bila ljubosumna na cigansko lepo Neli. Grdo se mi je zdelo od nje, da ga je pretentala s svojimi čari. Ko mu je najljubši prijatelj umrl na rokah, je pa ni zanimalo drugega kot to, kdo je potem pojedel pečenega zajca. Kakšna poprečna ženska! Če bi jaz živela o pravem času, bi mu morebiti celo gospodinjala in za nič na svetu ne bi požgala njegovih zadnjih pesmi.

Čeprav sem pesniku namenila v srcu tako lep oltar, mi je ostalo le pokopališče. Prešernov nagrobnik je bil resnično velik in je ponosno kraljeval med drugimi grobi in grobki. Najlepša ljubezen je skrita ljubezen, zato sem hodila Prešernu skrivaj prižigat sveče. Nikoli za njegov rojstni dan, nikoli osmega februarja in nikoli za vse svete! Takrat je tam gorelo vse polno sveč, moje srce pa je krvavelo od ljubosumja. Podžigala ga je sošolka Magda, ki je menda edina v razredu resno oboževala Prešerna in je tako kot jaz znala na pamet vse njegove pesmi. Razjedala me je črna

nevoščljivost, še bolj pa strah, kaj če mogoče tudi ona ne zahaja na njegov grob in če mu nemara ne prižiga celo rdečih sveč. Te so bile veliko lepše, toda za moje skromne denarce predrage. Na pokopališče sem se premišljeno pritihovala na nepomembne dneve ob nepomembni uri in trepetala od vznemirjenja. Rada bi si izmislila sonet o plapolajočem plamenčku, se raje kar sonetni venec, vendar nisem spravila skupaj niti kitice. Tako in tako sem v življenju napisala eno samo pesem, a le ni bila namenjena Prešernu. Vanj sem bila zaljubljena skoraj sedem let, kaj dosti več, pravijo, pa ne traja nobena vroča ljubezen.

Mornar

Nezvesta, bodi zdrava!
Čolnič po mene plava,
na barko kliče strel.
Po zemlji varno hodi,
moj up je šel po vodi,
mi drug te je prevzel.

Pri Bogu sem obljubil,
da pred bom dušo zgubil,
ko nehal te ljubiti'.
Si z desno v desno segla,
pri Bogu si prisegla,
mi vedno zvesta biti'.

Prišli so mravljinci

Prišli so mravljinci sekači
z veliko, težko sekuro,
tri dni so sekali bilko,
tri dni tesali so mizo.

Prišli so mravljinci snubači
z bohotno svatovsko žejo,
tri dni so pili medico
in bíli s kozarci ob mizo.

Prišla je mravlja nevesta
z dolgo svileno tančico –
in zbrani so onemeli,
tri dni brez besed so sedeli.

Kačice

Od vseh kač je najbolj skrivnostna in tudi najbolj nevarna tista, ki ti zleze v uho. Torej sploh ni kača, ampak kačica, saj je ušesni kanal zelo ozek, zgrajen pa je tako, da nudi kačici varno skrivališče. V ušesno jamo nam ta kačica zleze, ko spimo ali pa takrat, ko nismo pozorni. Huskne noter in se naredi nevidno. Čisto se približa ušesnemu bobniču in sika proti njemu šepetave besede.

Ta kačica je zelo hudobna, zato nam ne želi dobro, ampak le slabo. Laž spreobrača v resnico. Prišepetava nam, recimo, da nas mama nima rada ali pa, da nas ta in ta človek sovraži; a resnica je ravno nasprotna: ljubi nas in nam želi pomagati. Mi pa verjamemo kačici in ga ugriznemo v roko, ki nas rešuje.

Se mnogo je podobnih prevar nevarne in zahrbtne kačice. Recimo: Pridemo do reke, prek katere je speljan majav, razpadajoč most. Vidimo, kakšen je in se zavedamo, da je pot čezenj sumljiva, a kačica nam laže: "Ne, ni tako. Mirno lahko greš čez ta most na drugi breg." Verjamemo ji, stopimo gor in gremo čez, a sredi reke se most zruši in mi padamo. Ko pa se to dogaja, se nam kačica hudobno reži in se veseli naše smrti.

Se bolj nevarna so njena prišepetavanja, kadar se znajdemo na križišču. Takrat nam bo gotovo svetovala napačno pot. Če jo bomo poslušali, bomo stopili na cesto, ki bo najprej lepa, sončna in topla, toda kmalu in nenadoma se bomo znašli v močvirju ali pa se izgubili v nepreglednih gozdovih. In vse to se zgodi, ker ji verjamemo; verjamemo pa ji, ker je globoko v nas in je ne moremo prepoznati kot zapeljivko. Prepričani smo, da je ta tihi notranji glas svetovanje dobrega angela.

Kadar pa taki kačici uspe zlesti skozi uho v srce, takrat pa skoraj ni več rešitve. V srcu se zvije osem krat osemkrat, to je stiriinšestdesetkrat in je tako zvita in tako zavozlana, da je ne moremo več vreči iz sebe. Kadar se to zgodi, postane naše srce

slepo in gluho; pa sovražimo, kar bi morali ljubiti in ljubimo, kar bi morali z gnusom zavreči. Kačica, ki se vgnezdi v človekovo srce, se tam napije srčne krvi in postane nepremagljiva. Požre srce in potem nismo več človek, ampak kača, saj se ona sama spremeni v srce. Zato ljubimo s sovraštvom in poljublamo s strupom na ustnicah. Takrat je gorje, gorje.

Tako. To je bila zgodba o ušesni in srčni kačici. Opozoril sem vas, torej pazite, da se ne zalezeta v hišo vašega življenja.

Rdeče koralde

Na polje gre deklica listja brat,
pa skuje nakano ji gozdni škrat.

Z grmičjem preprede stezico vso
in veje najlepše razpne čez njo.

Raz veje koralde mežikajo,
se deklici plaho dobrikajo.

Veselo pred njimi ustavi se,
ne more upreti skušnjavi se.

In trga jih, trga in poje vmes,
da čudijo ptičice se z dreves.

Koralde na nitko nabrala bo –
z ogrlico nežna in zala bo.

Kar zdrami iz sanj jo večerni zvon.
Oh, sonce se skrilo je že v zaton!

Brez listja ko veter domov zbeži,
le rdeče koralde v rokah drži.

Pokara jo mamica izpred vrat –
smeji nagajivo se v gozdu škrat...

ZAJ - ZAJ

Ko vse potihne, ko je zunaj pred okni noč tako globoka kot svoje dni vodnjaki; ko vsi ljudje mislijo samo na lastne težave in srečice ali pa brez misli bujljijo v televizor – se pri meni zbudi Zaj-zaj. Skoči s slike, si poravna uhlje – dva bela navzgor, dva črna navzdol – skrtači z gobčkom vijoličast repke in pri-skaklja k meni v bližino kamina. Dlaka mu rdečkasto žari, oči pa se svetijo spokorno zeleno. Če ne bi bile okrogle, bi jih primerjala s štiriperesno deteljico: srečo mi prinašajo.

Zaj-zaj ne govori, nikakor se ne oglašja. Je najtišje bitje mojega doma. Vsak komar je glasnejši.

Sedim, stegujem noge proti toplim plamenom in ga gledam. Njemu se oči ožijo od smeha – mogoče celo od posmeha – češ: Zdajle si se zazibala v otožnost, da ti ni treba ničesar delati – ne plesti, ne šivati, ne brati, ne pisati; še posodo si pustila v kuhinji nepomito. Hočeš mi dopo-

vedati, da si sama na svetu, da ti nihče ne daje vzpodbude, nihče te ne hvali...

Zaj-zaj zmajuje z glavo, da mu opletajo vsa štiri ušesa in da delajo sršče brke nekakšno osmico okrog kosmatega gobčka. Potem dvigne prednjo sinjo šapico in si začne skrbno čistiti in gladiti krempljce. Seveda, zjutraj, ko bom jaz še spala, bo skočil skozi okno in prav s temi krempljci splezal na strm grič za mestom in skrbno umil jutranjo stran neba, da bo zarja lahko čista blestela. Kdo ga bo za to pohvalil? Ali sploh kdo ve, da Zaj-zaj vsako jutro umiva nebo, grmadi oblake, krtači snežne zavese? Komu je sploh to mar? Ljudje se preprosto pritožujejo nad vremenom, če ni natanko takšno, kot bi ga tisto jutro potrebovali ali želeli.

Še dobro, da hoče Zaj-zaj pre-spati dneve na moji sliki in da mi takole v dolgih jesenskih ali zimskih večerih, ko me grabi lenobna otožnost, dobesedno opere temno razpoloženje.

Opazi, da sem vzela v roke zvezek in svinčnik. Zadovoljno mi pomežikne in odskaklja v kuhinjo, da najde kakšen pozabljen jabolčni ogrizek za poslastico. Sek-sek, že ga ni več...

Ko se pred spanjem sprehodim po stanovanju, je po tleh razpostavljena pomita posoda – Zaj-zaja pa nikjer. Previdno stopam med krožniki, skodelicami, žličkami... Ozrem se v črnino

pred oknom: Aha, nad sosednjo streho je zablestela sinja tačka. Zaj-zaj je pretrgal meglo in zdaj obeša prvo zvezdo na zimsko nebo...

Lahko noč, Zaj-zaj! Jutri dopoldne se srečava na sliki! Aja – ti boš spal. Ne bom te budila. Potiho bom postorila, kar bo treba, potiho bom tipkala. Če bodo prišli otroci na obisk, jih bom poprosila, naj ne kričijo: Zaj-zaj spi.

Vidiva se spet zvečer.

Polhek

Zavit je v siv kožušček, debel ima trebušček naš mali polhek, ki čez dan strašansko vedno je zaspan.

Zvečer pa polhek ne zaspi saj ve, da z bratci vse noči med bukvami in hrasti prijetno se je pasti.

Če na Dolenjsko kdaj boš šel, mogoče polhka boš ujel, če našel boš čez klance v gozdove na Gorjance.

Bilo je pozno zvečer, pravzaprav je bila zunaj že trda noč. Sedeli so skupaj pred televizijo, ko je oče pomignil mami: "Greva?"

In sta šla na vrt. Najstarejšemu, ime mu je bilo Tjaž, se je to zdelo čudno, pa je šel za njima. Sprva ni videl ničesar, potem je v hipu obsijala vrt oranžna svetloba. In sredi trate, kjer ni bilo nikoli nič posebnega, je zdaj raslo dvoje dreves: hruška in oreh. Tjaž je še videl mamino ovratno ruto okrog najvišje veje na hruški in orehova korenina je ravnokar tlačila očetov čelvelj v zemljo.

"Kakšna pa sta! Kaj sta zno-rela?"

"Nič nisva znorela, samo preoblekla sva se v nekdanjo obliko. Se zmešalo bi se nama, če bi bila še dolgo našemljena v očeta in mamo."

Tjaž je pomislil, da se mu sanja. Stekel je nazaj v hišo. Tam res ni bilo ne očeta ne mame. Pa tudi sestre Tine in malega Mihca ni bilo več na kavču. Kavč pa ni bil popolnoma prazen. Na njem sta čepela rdečelična hruška in debelušen oreh. Tjaž, ki je bil bister fant, je najprej pomislil: "Ha, s tako lupino se Mihec vsaj ne bo potolkel, ko bo padel. In Tino bom zdaj lahko vlekel za čop na glavi in jo grizel, kolikor se mi bo ljubilo."

Ampak potem ga je zelo zaskrbelo. Spet je stekel na vrt in zaklical:

"Mama, tatek, zakaj sta zdaj taka? Prej smo bili vsi ljudje."

"Kaj misliš, da drevesa ne poznajo pusta? Midva sva se samo našemila v človeško maškaro. Pred tem pa sva bila drevesi."

“Pa Tina in Mihec?”

“Sta najina sadeža: hruška in oreh. Lepa in pridna otroka sta, ker vse piškave otroke drevesa kmalu zavržemo.”

“In jaz potem? Sem piškav ali gnil, da sta me zapustila?”

“Ne ne, kje pa. Ti se kot cloveški otrok tako imenitno zabavaš: rad poješ in plešeš, se paciš in smeješ. Dokler ti je to v veselje, bodi še naprej fant. Potem pa, ko pride sreda in z njo čas zrelosti, se lahko tudi ti spametuješ in postaneš trta.” Tako mu je govoril oče oreh.

“Trta je ženskega spola,” je zaničljivo pihnil Tjaz.

“Kaj pa veš ti o spolu dreves. Trta je lahko tudi fant, tako kot je lahko refosk trta.”

“Se zmasalo se mi bo od te vaše čudne modrosti,” je vzkliknil Tjaz. “Dosti vas imam! Gotovo ste mi to zakuhali, ker bi

radi videli, da vam otroci visijo krotko z vej kakor sadje, ki ga lahko vsak po mili volji otipava in ovohava! Zdi se mi, da ste drevesa še dosti večje seme kot ljudje.”

Tako je rekel, potem pa se še sam našemil: v opico. Saj je bil vendar pustni terek.

Potem je splezal v krošnji očeta in matere in jima kazal jezik:

“Pa me stresita dol, če moreta, ha ha!”

Tako je bilo to. In kdo ve, če ni bilo kaj od tega zares res. Da so bili ljudje najprej drevesa.

Da se tudi drevesa kdaj ob svojem pustu omaskarajo v kaj drugega. Da zdaj mi samo sanjamo, da smo ljudje, v resnici pa smo rožice.

A čemu bi morali vse vedno do kraja razmisliti?!

Simpanz Tjaz pa medtem sedi na veji in veselo vresči:

“V torek je pust, širokih ust.

Za njim pa sreda žalostno gleda.”

Pesem brez kože

Koža prožna, ravna, kriva,
topla nam telo pokriva, ne konča
se, ne začenja,
se na gumbe ne zapenja.

Je po meri narejena,
boljša svila ni nobena,
z nami širi se in rase,
pravšna za vse letne čase.

Naj bo črna ali bela,
vode z milom je vesela,
strgane ne šiva mama,
saj zakrpa se kar sama.

Dež jo moči, ko je suha,
mraz jo trese, sonce kuha,
če pa smo se razjezili,
radi bi iz nje skočili!

Narisala MAGDA TAVČAR

“Te lipe bile maškare” iz Rezije

Rezija je ozka in dolga dolina, ki leži med slovensko Benečijo in Kanalsko dolino v vzhodnem delu videmske pokrajine. Obdajajo jo visoke gore, najvišji vrh je Kanin. V njej je nekaj manjših vasi in zaselkov. Zaradi revščine in težkega življenja se je veliko domačinov izselilo, kljub temu pa jih na rodni kraj veže velika ljubezen.

Ljudje, ki tam živijo so slovenskega rodu. Zaradi naravnih meja in odmaknjenosti tega področja so ohranili pristno krajevno narečje ter vrsto drugih navad, ki so jih podedovali preko ljudskega izročila. Še danes ob raznih priložnostih pojejo kot nekoč, igrajo na “citire” (violino) in “bunkulo” (violončelo) ter plešejo “po rozajansko”.

Domače petje, glasba in ples pridejo do izraza predvsem v pustnem času. Rezijanski pust privabi v dolino tudi domačine, ki so se izselili. Pustovanje traja nekaj dni, višek pa doseže na pustni torek zvečer. Tedaj se domačini podajo “na gorico” (vaški trg), kjer igrajo “citravci” (godci) in ob njihovih zvokih neutrudljivo in spontano plešejo. Glavne junakinje tamkajšnjega pustnega rajanja so pristne rezijanske šeme, ki jim domačini pravijo “ta bile” ali “bile maškare” (bele pustne šeme). Našemijo se tako moški kot ženske.

Žensko oblačilo sestavljajo tri bombažna bela krila različnih dolžin, ki so obrobljena z dvema pisanima trakovima in belimi čipkami. Tudi srajce so bele barve in široke, rokavi pa so prav tako obrobljeni s čipkami. Obleko bogatijo raznobarni trakovi, ki si jih “maškare” pripnejo pod širok pas. Na glavi imajo visok klobuk s številnimi ročno izdelanimi živobarvnimi cvetovi iz papirja (“te cartine rože”). Na klobuku sta pritrjena še dva trakova, s katerima si ga privežejo pod brado. Seveda sodijo k oblačilu še bele bombažne nogavice, čevlji, verižica in robec na katerega je privezan zvonček.

Moška šema je bolj skromna, vendar prav tako lepa in značilna. Zelo je podobna ženski obleki. Sestavlja pa jo samo eno belo krilo z manjšim številom barvnih trakov. Poleg tega imajo moški nižji klobuk.

“To bilo” srečamo tudi na raznih folklornih prireditvah v nepustnem času, ko lahko občudujemo izvirnost in lepoto rezijanskih plesov in pesmi.

Kaj je skoraj vsak Tonček?

V šali in za smeh je balonček. Drugače je pa učenec, šolar, sošolec. Je tudi deček, sin, vnuk, sorodnik. Gotovo je komu prijatelj in drugemu znanec. Upam, da je radovednež. Včasih sladkosnednež. Dober jedec in že skoraj pravi dedec. Recimo, da je kolesar, pevec, rokometaš, bralec, filatelist. Kaj če je mamin sinček? No, malo mamin je pa res lahko. Kaj če je tožibaba? Upam, da ni. Debeluh? Saj lahko shujša! Poležuh? Se pravi, ninananar. Potepuhec? V redu, če je prebral Priročnik za klatenje. Zapravljivec? Že mogoče. Sama sreča, da ne meče skozi okno mojega denarja. V lutkovni igri nastopa kot razbojnik. Drugače je glavni bučman (pa ne

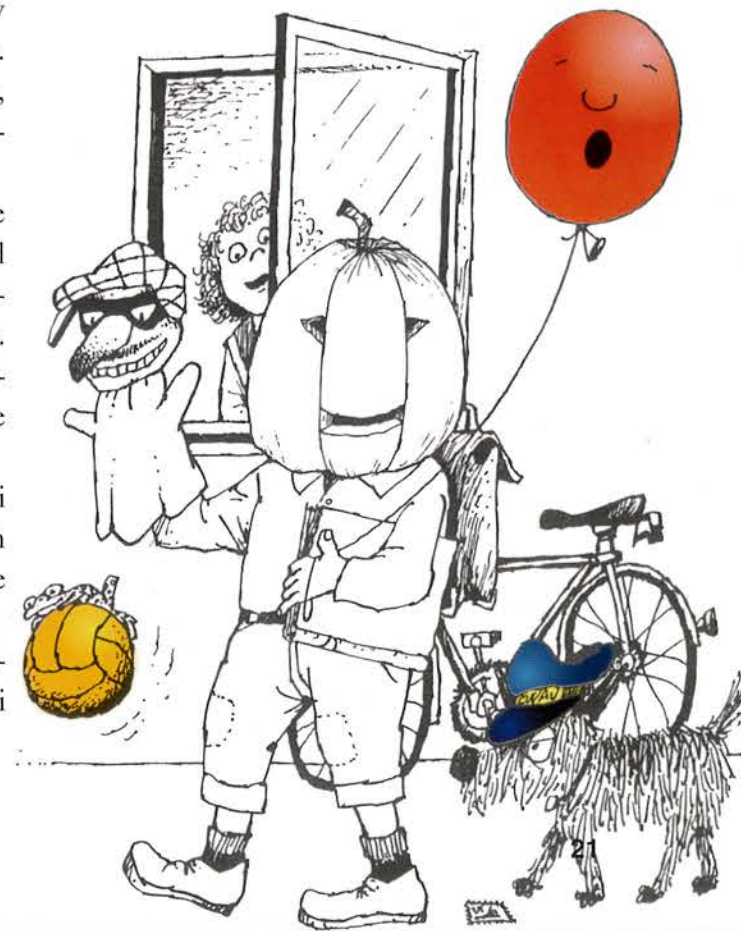
PraMatija), dedi mu pravi tudi bučko. Za strice in tete *Pobarvajte sami* je nečak, sestri je brat, v športnem društvu pa član.

Kaj vse je en sam Tonček, pa poimenovanj in preimenovanj še ni videti konca!

Menda je jasno, zakaj je polž tudi slinar ali pa vol ubogo živinče. Goska je gagica, žaba pa regica kvakica. Muri je pes, pes pa je kosmatinec, štirinožec in še čuvaj.

Preimenovanja so pravi poživilni vitamini. Brez njih ni zanimive pripovedi in ne spisa za vašo učiteljico.

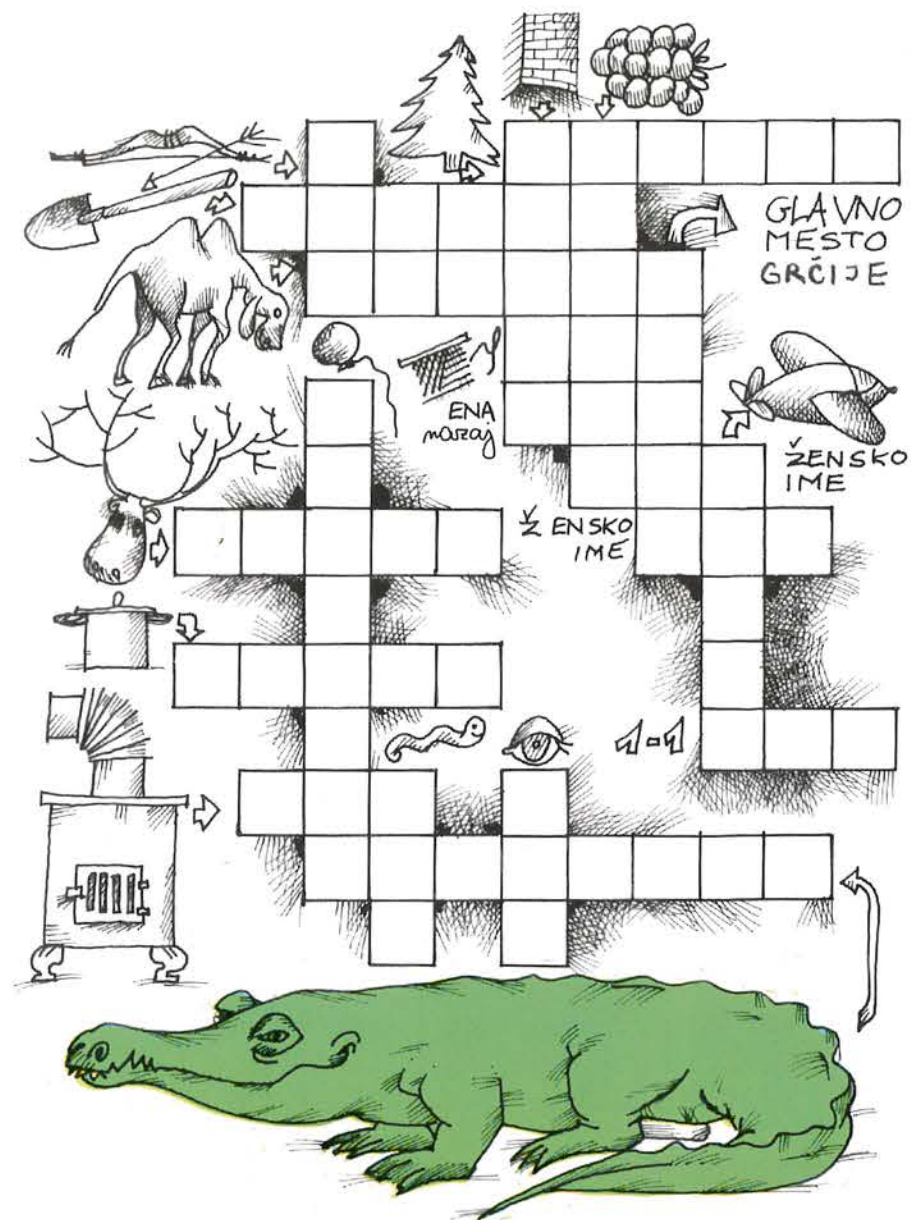
No, pa se poskusite poimenovati in preimenovati tudi vi!

Jutro v ioli - Ronč in Brenč

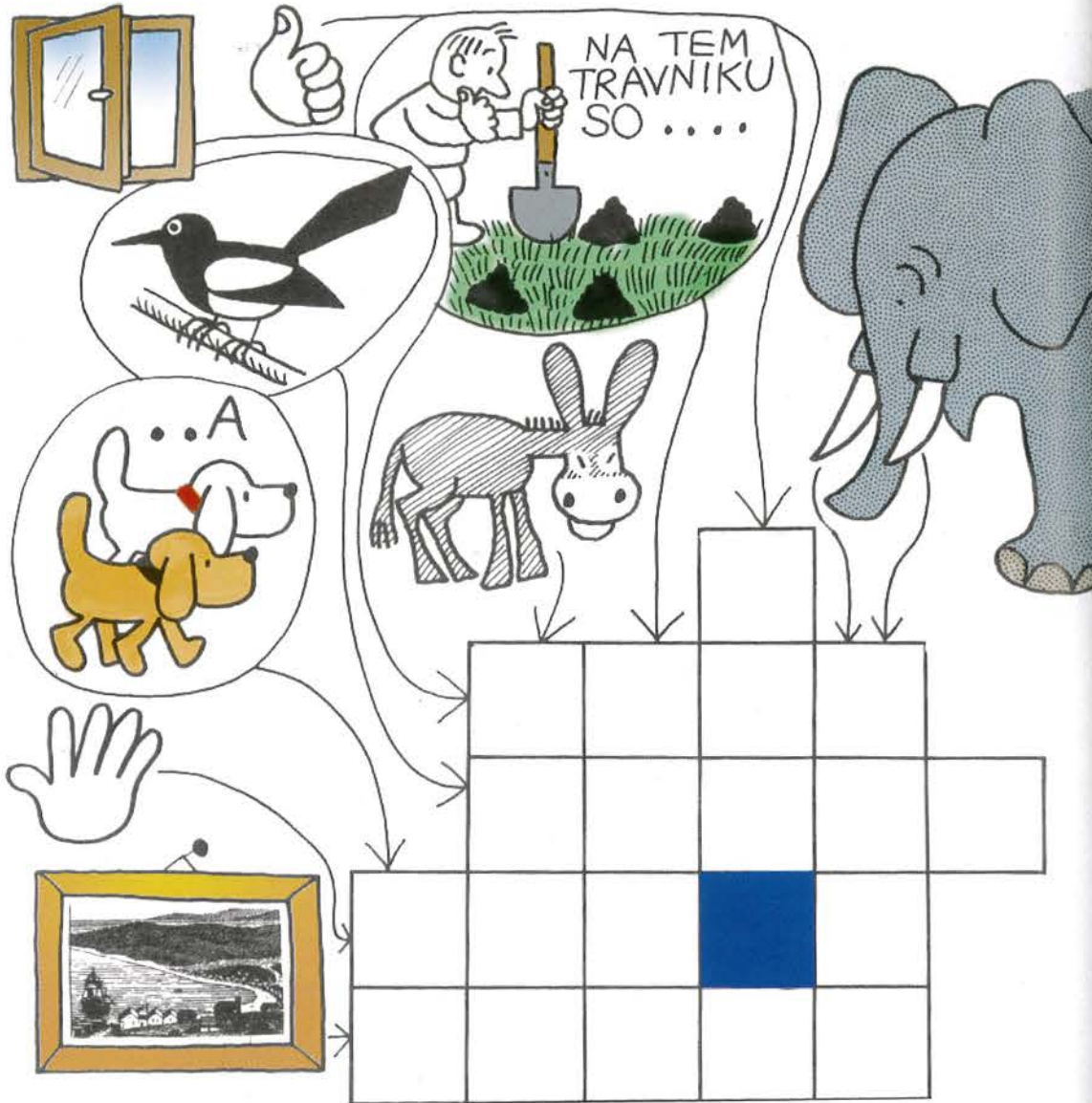

Križanka

Jz Lista za radovedne PETKA

Piše in riše BOŽO KOS

KATERA ŽIVAL JE NAJMOČNEJŠA ?

POLŽ, KI IMA NA HRBTU CELO HIŠO.

KLARISA M. JOVANOVIČ

Narisal VENO DOLENC

mali kuharji

Miške z medom

Vsi jih poznate. Napihnjene so kot otroška ličeca. Zlatorjave s hrustljivimi repki pa tudi brez njih. Miške ali fritole. Takih z medeno polivko pa najbrž še niste jedli.

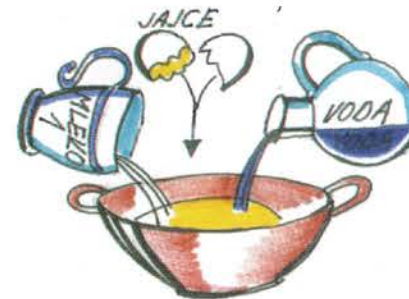

Miška v medek skoči,
brčice si zmoči,
repek v med pomaka,
na svoj delez čaka.

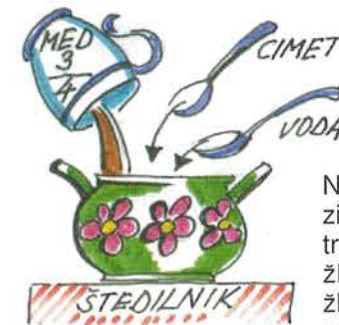
V skledo damo 1 in pol skodelice moke in 2 žlički pecilnega praška.

Dodamo 3 jušne žlice sladkorja in ščepec soli.

Prilijemo skodelico mleka, v katerem smo razžvrkljali 1 jajce. Mešamo in dodajmo toliko vode, da dobimo gosto tekoče testo.

Na štedilnik postavimo kozo, v katero smo vili 3 četrtine skodelice medu in 4 žlice vode. Dodamo še 1 žličko cimeta. Pomešamo, pustimo da zavre. Odstavimo.

Miške ocvremo v vročem olju. Se tople prelijemo z medeno polivko.

šolarji pišejo

Na OŠ Milojke Štrukelj v NOVI GORICI se vsak mesec razveselijo Galeba. Za našo revijo so napisali pesmi-ce in drobne doživljaje.

SPET V ŠOLI

Zdaj počitnic teh je konec,
spet zapel je šolski zvonec,
ki je teden dni počival.
nič se z nami ni prerival.

Spet v razredu smo se zbrali,
vsi s spočitimi možgani,
zvezke, knjige smo odprli,
kot telički vanje zrl.

Petra Breben, 2. a

TRGOVINA PEKO

Danes smo bili v trgovini Peko. Ogle-dali smo si čevlje, šolske copate, snežke in škornje. V trgovini Peko prodajajo tudi pasto za čevlje. Povedali so nam, da imajo dve skladišči. Čevlje naročijo pol leta pred sezono. Sedaj naročajo čevlje za pomlad in poletje. Čevlje pripeljejo z vlakom. V trgovini imajo stole, na ka-tere se usedejo kupci, ko kupujejo čevlje. Prodajalke so bile zelo prijazne.

Janez Zupan, 2. a

PEKO

Čevlji, škornji in copati
s polic smeji se,
ne želijo se prodati,
ker potem jim bo gorje.

Danijel Bandelj, 2. a
OŠ Milojke Štrukelj
NOVA GORICA

STONOGA KUPUJE ČEVLJE

Gre stonoga v trgovino,
kupit čevlje si za zimo.

Prodajalka jo povpraša:
"Kaj želi stonoga naša?"
"Čevljev sto za zimo prosim,
da mi v njih prijetno bo."
Ker pa čevljev ne dobi,
se čez cesto zapodi.
Ne pogleda levo, desno,
kar naravnost jo ucvre.
Sliši piiiip se in zavora,
ko stonoga reva obleži.
Noge vse je polomila,
mavec na sto nog dobila.
In tako bila obuta je za zimo.
Danijel Bandelj, 2. a

SONČEK

Danes, četrto šolsko uro smo šli v drogerijo Sonček. Hodili smo po ulici Gradnikovih brigad. Ko smo prišli do trgovine, smo si ogledali izložbo. Tova-rišica je šla vprašat, če lahko vstopimo. Prodajalka je dovolila, da vstopimo. Pre-den smo šli skozi vrata, nam je dala zvečilne. Ko smo vstopili, smo bili vsi navdušeni nad lepo trgovino. Potem nam je prodajalka povedala, in pokazala, kaj vse prodaja. Preden smo odšli, smo se ji lepo zahvalili.

Janez Zupan, 2. a

DOJENČEK

Ko se dojenček rodi,
v pleničkah se zgubi.
Ponoči kar naprej kriči,
mamici spati ne pusti.
Mamica k zibki prihiti,
dojenčka previje, podoji,
in malček hvaležno zaspi.

Alenka Pavliha, 2. a

POREDNI STRAH

Majhen strah straši,
v črni temi sredi noči.

Ko že mi otroci spimo
se v sanjah s strahom zavrtimo.
Kadar pa zagrmi in zabliska,
majhen strah se ustraši,
zato nas zbudi in zavriska.

Marjana Mlinarič, 2. a

STRAH

V beli rjuhi sredi noči,
strah hodi po moji sobici.
Tuli pri vratih, piska v uho,
se zgriinja nad mano,
joj, odnesel me bo.

Pogumno vstanem,
copato vzamem
trikrat zamahnem,
strahovi zbeže.

Jaz pa ponosno
se v posteljo uležem,
čez glavo pokrijem
in hitro zaspi.

Julija Mitrovič, 2. a

STRAH ME JE BILO

Ko sem se peljala z dvigalom v šesto nadstropje naše stolnice, se je dvigalo ustavilo med petim in šestim nadstrop-jem. Bilo me je zelo strah. Kdo me bo rešil, sem premišljevala. Nekaj časa me ni nihče slišal. Tolkla sem po vratih in pritiskala alarm. Končno me je slišal oče. Rekel mi je, naj nekajkrat pritisnem stikalo stop gor in dol. Ko sem to nare-dila, se je dvigalo premaknilo v peto nadstropje. Vse se je srečno končalo.

Alenka Pavliha, 2. a

BILO ME JE STRAH

Lani sem bil na morju. Očka me je učil plavati brez rokavčkov. Najprej sem plaval na nizki vodi. Ko sem že malo znal, sem zaplaval proti globoki vodi. Takrat me je postalo strah. Bal sem se, da se potopim, pa tudi rakov in ježkov me je bilo strah, a plavati sem se naučil.

Dean Močnik, 2. a

NA NEGU

Ko sem v ponedeljek pogledala skozi okno, nisem mogla verjeti, da je res, kar vidim. Zunaj je bilo vse belo. Sneg, sneg! Toplo sem se oblekla in že sem stekla na dvorišče. Kako lepo je bilo hoditi po sne-gu. Oči in Mateja sta mi metala kepe. V šoli smo se odločili, da gremo na stadion. Tam smo se kepali in delali snežene može. Z Aljo, Alenko, Nevenko in Marja-no smo naredili 5 sneženih kep. Kotali-li smo jih proti grmovju. Kar naenkrat sem padla v sneg, zazeblo me je. Naše kepe so bile pretežke, zato z našim snežakom ni bilo nič. Ko smo se vrnili v šolo, smo vsi premraženi stekli k radia-torju. Žalostni smo gledali skozi okno, kako nam nekdo krade sneg. Pustil ga je le v hribih. Snežena kepa, ki sem jo ne-sla domov, se mi je stopila. Sveča iz no-su pa teče in teče in se ne stopi, to je spomin na snežne dni.

Petra Breben, 2. a

PRVI SNEG

Ko zjutraj smo se zbudili,
smo k oknom vsi planili.
Zunaj sneg smo uzrli
in ven v pižamah drli.
Starši so na nas kričali
mi pa smo se jim smejali.
V šolo kmalu smo zdrveli
med odmori ponoreli.
Ko s poukom smo končali,
niti za kepo nismo ga nabrali.

Gregor Božič, 4. b

ČISTI ZOBJE

Vsak mesec enkrat nas obiše
gospa, ki belo haljo ima,
v torbi pa pribor,
da nam zobe pregleda.
Nato nam oceno napiše,
v kvadrat na plakat,
ki na naših vratih visi.
Da vsak lahko pogleda,

kakšne zobke imamo mi.
Za vsako točko, ki jo dobimo,
če zobki čisti so, si čestitamo!
Če pa točke ni,
naše zobke drgnemo in ščetkamo,
da se od njih iskri.

Maja Usico, 3. b

O svojih ljubljencih – živalicah – pišejo učenci OŠ "Ivan Grbec" iz ŠKEDNJA.

MOJE ŽIVALI

Doma imam ribico in pet psov. Za živali skrbimo vsi: očka, mama in jaz. Ribica se imenuje Jeri. Je rdeče barve in je kar velika. Vsak dan ji damo jesti, večkrat ji tudi zamenjamo vodo. Zelo rada jo opazujem, ko plava v vodi. Ko ji stresem hrano, takoj priplava na vrh. Včasih se tudi igram z njo. Moji psi so pridni, zato niso privezani, mirno se sprehajajo po dvorišču in čuvajo hišo. Pes Geson je samec, Terri je samica, Mici, Astra in Zelda pa so mladiči. Stari so šele nekaj mesecev. Vsak dan jim nelijem vodo. Vse moje živali imam zelo rada.

Kristina Vidrih, 4. r.

MOJI ŽELVI

Lani smo bili na počitnicah v Savudriji. Tam smo kupili dve želvi. Sta precej veliki, ena je samica, druga pa samec. Sta sivo rjave barve. Imata močan oklep, iz katerega molijo glava, noge in rep. Najraje jesta paradižnik in solato. Ko jima pokažem paradižnik, prideta hitro k meni. Zelo rad ju opazujem, kako počasi lazita po vrtu. Če se pa katere hočem dotakniti, se ta prestraši ter potegne pod oklep glavo, noge in rep. Zdaj, ko je hladno, se radi skrivata pod zidek in spita. Vesel sem, da imam dve lepi in pridni želvi.

Jan Crevatin, 3. r.

MOJA MUCA

Moja muca se imenuje Miša. Rada je meso in pije vodo. Včasih ujame slepiča in se poigra z njim. Tudi z žogico se rada igra. Miša ima sedaj mladiče: malo mucko in malega mucka. Mucko smo prodali, mucka bomo pa obdržali. Ime smo mu dali Tobi. Včasih mi pride v naročje in se igra z mano, a še najraje spi pri mami.

Sanja Hrvatič, 3. r.

POSVOJILI SMO MUCKO

Nekega večera, ko sva z bratom spala pri babici, sta očka in mamica šla na večerjo v neko restavracijo. Po večerji je prišla ena muca očetu v naročje in ni hotela več domov. Očka in mamica sta sklenila, da jo bosta nesla domov in razveselila mene in bratca. Naslednjega dne naju je čakalo lepo darilo. Muce sva bila z bratcem zelo vesela. Dala sva ji ime Bricciola.

Sophie Corbo, 2. r.

MOJ PES

Moj pes se imenuje Rolly in je majhen. Je zelo ubogljiv in tudi priden. Lepo je, da zjutraj, kadar vstanem, skače po meni in hoče jesti čokolado. Rad se igra, skače in tudi laja, posebno kadar vidi muce. Kadar skače, miga repek, ker je vesel. Rad se igra z žogicami in z igračkami, ki piskajo. Včasih je lumpač, ker mi grize copate in nogavice. Zelo mu dopade skrivati kosti po vrtu in zato koplje luknje po zemlji med rožami. Zvečer rad zaspri blizu mene. Sem zelo vesela, da imam psička. Ima ga zelo rada.

Martina Semec, 2. r.

MOJA RIBICA

Doma imamo ribico, ki plava v stekleni vazi. Ribica je rdeče barve. Vsak dan ji menjamo vodo. Kadar je lačna odpira

usta in takrat ji damo hrano. Za ribice je posebna hrana, ki jo kupimo v trgovini. Na sredi vaze je alga iz plastike. Ribica plava blizu alge. Pred kratkim sem imela 4 ribice. Takrat je bilo v vazi zelo veselo.

Katja Hrvatič, 2. r.

MOJ MORSKI PRAŠIČEK

Moja sošolka Sophie mi je podarila morskega prašička. Morskemu prašičku smo dali ime Pučo. Pučo ima dlako rjave, bele in črne barve. Pučo živi v kletki na balkonu. Kadar je lačen cvili: kui, kui, kui. Zelo rad ima solato in suh kruh. Zelo imam rada Puča. Vsak dan mu počistimo kletko.

Erika Hrvatič, 2. r.

MOJE ŽIVALI

Doma imam več živali: psa, ribe in želve. Moj pes se imenuje Max. Je majhen in ima dolgo črno dlako, dolgo črno brado in kratek rep, ki mu stoji pokonci. Na vrtu imamo mali ribnik. V njem je polno rdečih in črnih ribic. Ribice nas poznajo. Ko jim dajam hrano, prihitijo takoj na površje. Doma imam dve želvi. Poleti hodijo gor in dol po vrtu. Pozimi se zakopljeta v zemljo in spita. Najrajši imam psa, ker se lahko igram z njim.

Ivo Carpani, 2. r.

MUCA

Pred nekaj dnevi smo kupili majhno mucko. Dal sem ji ime Feliks. Je bele

barve in je zelo lepa. Dam ji jesti ribe in piti vodo. Rada se igra z žogicami pa tudi z mano.

Artur Vittori, 1. r.

Učenci OŠ "Josip Ribičič" pri SV. JAKOBU pozdravljamo vse male in velike bralce Galeba. Preberite tudi naše spise.

MOJ NAJLJUBŠI ŠPORT

Jaz zelo rada plavam. Teško čakam soboto, ker imamo v šoli uro plavanja. Poleti smo hodili na kopanje z mamo in očkom. Jaz, Marta in Mattia se vržemo v vodo in plavamo. Mama pazi na Sofio, ki ščofota po vodi, nato Veronika plava z deskico v nizki vodi. Ko mama reče, da moramo domov, ker je Sofia zaspana, smo jaz, Marta in Mattia žalostni. Ampak moramo domov. Marta, Sofia, Veronika in Mattia so moje sestre in bratec.

Caterina Porro, 3. r.

DOMA POPRAVLJAMO HIŠO

Lansko leto so zidarji začeli popravljati našo hišo. Preuredili so sobe, kopalnico in podstrešje. Vrgli so malto s sten. Ker smo imeli delavce v hiši, smo najprej šli stanovat v ulico Besenghi, potem v ulico Strada di Cattinara. Kadar je močen naliv, je naša hiša poplavljen, in moramo odstranjevati vodo. Električarji so popravili električno napeljavo, vododarji pa vodno napeljavo. Delavci so odkrili tudi streho in bodo naredili novo

* PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo * PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo *

Prijetno urico ob videokaseti
želimo učencem
OŠ "Ivan Grbec" iz ŠKEDNJA.

podstrešje, kjer bo velika soba. V tej sobi bom spal jaz.

Carlo Francesco Vascotto, 5. r.

PRAVLJICA O ČAROVNICI

Nekega dne je neki fantek videl čarovnico. Čarovnica ga je vprašala, če ji lahko pomaga pri delu. Deček je odločil, da ne bo. Mama pa je rekla, da ji naj pomaga. Ko sta prišla do hiše, je čarovnica rekla, da bo skuhala mineštro. Ko jo je deček pojedel, je šel spat. Čarovnica ga je začarala. Deček je sanjal o veвериčki.

Valentina Bernardka Micali, 2. r.

BILA SEM V BOLNICI

Bila sem v bolnici. Na začetku mi je bilo hudo, ker še nisem poznala prijateljic. Potem sem spoznala deklico, ki se je imenovala Tiziana; bila je z menoj v sobi. Postali sva prijateljici. Njo so morali operirati zaradi skolioze.

Predno so me operirali, sem bila živčna, ker sem se bala operacije. Moja prijateljica mi je rekla, da se ne smem bati. Preveč sem se bala in se nisem mogla umiriti.

Ko sem prišla iz operacijske sobe, sem bila zelo zaspana. Nekaj dni pozneje, ko so minile bolečine in se je mavec posušil, sem hodila z berglami. Potem sem lahko hodila sama. V bolnici sem bila dva tedna. Ko sem šla domov, sem šla pozdravit prijateljice in bolničarke. Upam, da ne bom šla več v bolnico na operacijo.

Manuela Pizent, 5. r.

SMO UČENCI IV. RAZREDA

V razredu smo vsi prijatelji. Moja najljubša prijateljica se imenuje Marta Porro. V razredu nas je osem: Marta, Marco, Alan, Alex, Christian, Jan, Katja in Siniša, ki je naš nov učenec in prihaja iz Bosne. Marta je nizke postave, ima rjavne lase. Marko ima črne lase in stalno

molči. Alan je visok, nosi očala. Alex je priden pri matematiki. Christian je priden pri italijanščini. Jan nosi očala in je nagajiv. Jaz sem modrolasa. Poučujejo nas tri učiteljice. Vse so mi zelo simpatične. Predmeta, ki mi najbolj ugajata, sta matematika in naravoslovje. Meni dopade matematika, ker je učiteljica Miriam dobra in nam daje lahke naloge. Naravoslovje mi dopade, ker sem lani dobila dobro oceno. Med odmorom se igramo, malicamo in si nagajamo. Igramo šah in druge igre. Nagajamo Janu, ker on nagaja nam. Najraje igram z Marto šah, damo ali "Il gioco dell'oca". Drugi pa igrajo šah ali damo. Ko je konec odmora, se težko pripravimo na učno uro. Najraje bi se še igrali.

Katja Starec, 4. r.

MOJE ŽELJE

Jaz imam eno samo željo. Rad bi imel dvajset let, da bi že delal in dosti zaslužil. Najrajši bi postal inženir. Gradil bi hiše in palače. Že si mislim, kakšen bi bil moj urad. Imel bi veliko pisalno mizo, pet rastlin in druge stvari. Eno rastlino bi dal na pisalno mizo, drugo na okno in ostale v razne koticke. V sprejemnici bi imel lep usnjen kavč in dva stola. Mlada in lepa tajnica bi mi nosila vsako jutro kavo. Urad bi bil v 35. nadstropju. Kadar bi stopil k oknu, bi videl palačo, ki sem jo narisal jaz. Stanoval bi v veliki, veliki hiši z bazenom ter čudovitim vrtom.

Alex Baruca, 4. r.

PUST

Bliža se pust. Vsi otroci se veselimo tega dne, ker se našemimo. Jaz se bom oblekel v Al Capone in moj brat v pirata. Ko bova prišla domov iz šole, nas bo mama peljala v Medjo vas, kjer stanujeta babica in dedek. V tej vasi se mnogi vaščani našemijo in gredo od hiše do hiše nabirat jajca, klobase, vino in denar.

Zvečer se zberejo vsi v gostilni. Tam večerjajo in potem plešejo in se veselijo. Veselim se tudi jaz s svojimi starši. Vsako leto grem v Medjo vas.

Christian Sustersich, 4. r.

SIRENA

Nekoč je živela sirena, ki se je imenovala Sabrina. Za rojstni dan je dobila ta darila: lepo majčko, rožice, igračo in tisto, kar ji je najbolj ugajalo: šminke. Vsak dan se je šminkala.

Nekoč je srečala morskkega psa. Tako se je ustrašila, da je postala vsa zelena in lasje so se ji naježili. Ko je prišla domov, je povedala vse očetu. Oče je postal zelo zaskrbljen. Rekel ji je naj pazi, ko plava po morju.

Nekoč je zbolela in oče jo je zdravil. Kmalu je ozdravela, in vsi so bili veseli.

Nekoč je srečala fantiča in sta se zaljubila. Minili so dnevi in dnevi in sta se poročila. Živela sta mnogo let. Rodila se jima je punčka, ki je zelo hitro zrastle. Ko je šla v šolo, se je pridno učila.

Caterina Porro, 2. r.

MIŠKA IN MIŠON

Nekoč je živela miš, ki je bila zelo pametna. Ni imela kaj jesti in je šla krasti sir. Po cesti je srečala muco. Zelo se je prestrašila!

Tekla je domov. Ko je stopila v svojo hišo, je srečala Mišona. Miška se je zaljubila in tudi Mišon se je zaljubil. Minila so leta in sta se poročila.

Mišon je vsak dan ukradel malo sira zase in za svojo ženičko. Nekega dne je prišel domov z visoko vročino. Miška je jokala, ker je imel pljučnico. Po enem tednu se je počutil boljše. Rekel je, da mora spet priskrbeti malo sira. Miška je rekla, da je preveč nevarno. Mišon ji je odgovoril, da bodo umrli od lakote, če ne bo ukradel malo sira.

Namesto mišona je šla miška po sir. Videla jo je muca, a miška je utegnila

zbežati in je prišla domov s sirom. Naslednji dan je mišon ozdravel. Kmalu je miška rodila miškico. In vsi trije so bili srečni!

Mattia Porro, 2. r.

O ZDRAVILNI ROŽI

Na gori je rasla zdravilna roža. Vsi so jo šli gledat, ker je bila zelo lepa. Gledat so jo prišle tudi živali: metulj, mravlja, in dva polža. Nekega dne pa je prišla deklica, ki je utrgala rožo in jo nesla domov. Tu je postavila zdravilno rožo v vazo, a roža se je posušila in izgubila zdravilno moč.

Aleksija Leone, 3. r.

MOJ PES

Očka mi je kupil plišastega psa. Imenuje se Ninja. Dolg je 30 cm. Je bele barve in je oblečen. Njegova obleka je modra in bela. Ima črn in oranžnobel klobuk z rožo. Z njim se igram. Tudi spim z njim. Nosim ga vsak dan v šolo. Dam ga pod klopco. Med odmorom se igram z njim.

Marko Novak, 3. r.

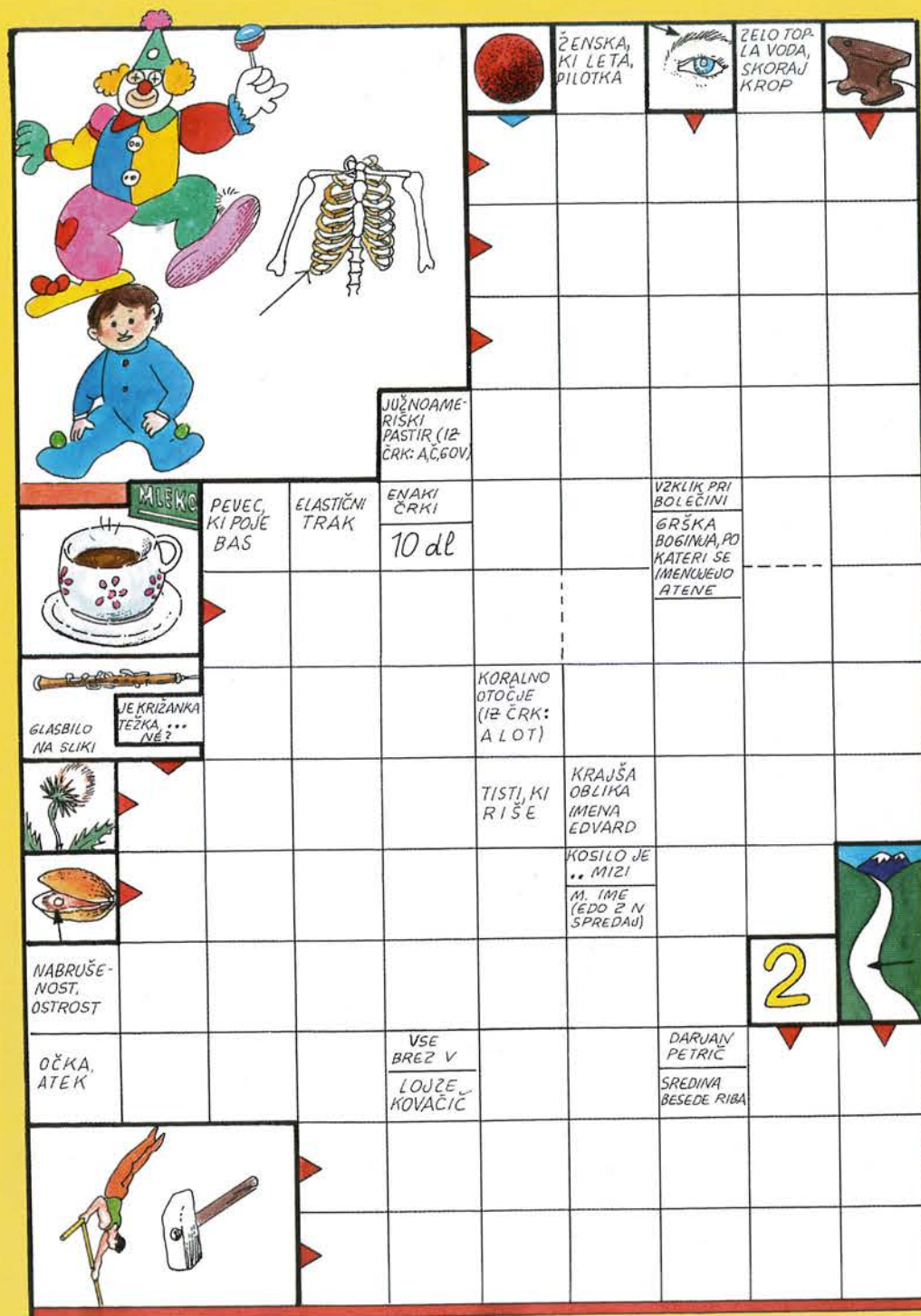
Nagrajeni risbici z natečaja za Galebove platničke:

Martina Carpani, 1. b
SŠ "Ivan Cankar"
SV. JAKOB

Martina Oblak, 4. c
OŠ Dobrovo
v BRDIH

Rešitve ugank pošljite do 28. februarja na uredništvo Galeba:
Ulica Montecchi 6, 34137 Trst.

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

SKRITO SPOROČILO: Danes ti telefoniram.

IZ LISTA ZA RADOVEDNE PETKA:

Vodoravno: sto, nit, pero, požar, dan, kost, zoo, bakla, vp, rešeto, robot

Navpično: pod, snežak, tiranozaver, motoro, sok, šo, stol, eb, avto, pot

VELIKA KRIŽANKA:

Vodoravno: ris, kamra, Alenka, astronaut, kmet, aral, tulec, re, oče, nakit, vas, maj, krka, DP, akord, IP, aparat, regata, ananas

Navpično: aktovka, smučarka, teleskop, karte, arara, ralo, cn, dren, imena, AMD, aga, srnar, kapitan, akvarij, peta, atlet, kas

REŠITVE SO POSLALI:

Ljuba Sancin, Alexia Kobal, Martina Milič, Fabio Sulli, Devan Milič, Daniel Buzzai, Boštjan Milič, Tjaša Gustin, Katrin Kocjan, Jasna Milkovič, Gea Picciola – 3., 4., 5. r. OŠ "1. maj 1945" – ZGONIK;

Milko Madonia, Denis Iozza, Morena Calzi, Vasja Križmančič, Ingrid Žagar, Damir Križmančič, Robert Milkovič, Balde Daniel, Mitja Jevnikar, David Gregori, Vitomir Križmančič, Tanja Ciacchi, Lorenzo Bachi, Petra Žagar, Aleš Gregori, Matej Crismancic, Erika Ghezzi – 3., 4., 5. r. OŠ "Primož Trubar" – BAZOVICA;

Gerardo Tolentino, Michele Sorini, Roberto Lombardo, Angelika Podoš, Martin Tul, Marco Bettiolo, Martina Carpani, Ana Tina Petkovšek, Saša Krčalič, Paolo Vignini – 1. b SŠ "Ivan Cankar" – SV. JAKOB;

Lucrezia Flora, Samuel Saia, Alex Jakomin, Toffee Mase, Marko Milošević, Tjaša Križmančič, Isabella Spacal, Robi Miljkovič, Nicole Husel, Ivan Šunjerga, Oliver Puntel, Diego Posar, Ikhana Vidalič, Sandy Nestori, Lorena Regacci, Maja Udovič, Sheila Perossa – 2., 3., 4., 5. r. OŠ "Karel Širok" – DONADONI;

Uršak Danev, Alja Sturman, Karin Malalan, Federica D'Ercole, Ivan Zupan, Katja Križman, Jagoda Lupinc, Fanika Starec, Daša Pangerc, Roberta Purich, Matej Iskra, Mirjam Malalan, Saša Sossi, Vajtho Ferenc, Mitja Suhadolc, Matjaž Suhadolc, Matteo Peric, Iris Risehari, Devan Jerman, Veronika Špacapan, Andrea Cauter, Alan Pavat, Staška Cvelbar, Erik Pavletič, Erik Piccini, Erik Starec, Ivana Gantar, Martina Bogatez, Peter Paulin, Kristijan Fergolia, Ana Wahrenfennig, Vida Forčič, Maruška Hrovatin – 3., 4., 5. r. OŠ "France Bevk" – OPČINE;

Sosič Peter, Urška Ota, Matjaž Romano, Katja Bratoš, Gabriele Ota, Matjaž Mihalič, Nastasja Damin, Alan Mahne Kalin, Ivan Langella – 1., 2., r. COŠ "Fran Venturini" – BOLJUNEC;

Boštjan Romano, Mitja Bratos – 1. r. SŠ "Simon Gregorčič" – DOLINA;

Mairim Cheber, Susanna Derganc, Ingrid Bersenda, Simone Cociancich, Marco Mattiotti, Eliana Berdon, Adrijan Sossi, Martina Stoll, Simon Mikol, Jana Kalc, Piero Barazutti, Angela Crevatin, Martina Olenik, Ksenija Pregarc, Katja Spetič – COŠ "Ivan Trinko Zamejski" – RICMANJE;

Erik Pertot, Anja Pertot, Breda Berzan, Jessica Cergol, Jessica Perak – 1., 3. r. COŠ "Mara Samsa" – DOMJO;

Marko Sedmak, Kristina Košuta, Jasmina Sossi, Eros Sullini, Matija Sirk, Maurizio Selatti, Samuel Švab, Danja Košuta, Laura Bogatec – 2., 3., 4., 5. r. OŠ "Albert Sirk" – KRIŽ;

Sonja Hrvatič, Kristina Vidrih, Sara Blasevich, Erika Sancin – 3., 4., 5. r. OŠ "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ.

NAGRADE DOBIJO: Tul Martin, I. b SŠ "Ivan Cankar" – SV. JAKOB; Alexia Kobal, 3. r. COŠ "1. maj 1945" – ZGONIK; Anja Pertot, 3. r. COŠ "Mara Samsa" – DOMJO; Sanja Hrvatič, 3. r. OŠ "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ; Eliana Berdon, 5. r. COŠ "Ivan Trinko Zamejski" – RICMANJE; Boštjan Romano, 1. r. SŠ "Simon Gregorčič" – DOLINA; Gabriele Ota, 1. r. COŠ "Fran Venturini" – BOLJUNEC; Ana Wahrenfennig, 4. r. OŠ "France Bevk" – OPČINE; Oliver Puntel, 4. r. OŠ "Karel Širok" – DONADONI; Daniel Balde, 4. r. OŠ "Primož Trubar" – BAZOVICA.

Od davnih dni kujejo denar v okrogli obliki. Zakaj ne pravokotnega, osmerokotnega, trikotnega? Denar mora namreč potovati: bolj hitro gre iz roke v roko, bolj se izkaže njegov pomen in vrednost. Zato je torej okrogel, da hitreje kolovrati po svetu. Pa si predstavljate, koliko lukenj v žepu, če bi v njem žvenketali trikotniki?

Pravimo: ta pa zna denar obračati ali vrteti. To je zato, ker je treba pravi čas pravo stvar kupiti, da jo spet na drugem mestu prodamo tistemu, ki si jo zelo zeli, ali jo prav ta hip nujno potrebuje. Dežnik npr., ko se ulije ploha. Ali škornje v Benetkah, ko jih poplavi visoka plima.

KMEČKA IN OBRтна HRANILNICA IN POSOJILNICA V NABREŽINI